

Старецътъ напипва въ тъмното Линкината главица, галия и дума:

— Спи, Линче, спи! . . .

. . . За пръвъ пжтъ дѣдо Горчо се изкачи самъ на звънарницата срещу една свѣтла Коледа. Студената зимна нощъ, оцъклила жълтитѣ си очи, гледаше, безъ да трепне. Той крачеше изъ снѣга, безъ да сѣща студа, който щипѣше лицето му. Предъ очитѣ му се мѣташе кждравата глава на Линка, която бѣше много болна. Тя лежеше пламнала въ огънь на възглавничката, а устнитѣ ѝ бѣха сухи и напукани. Очитѣ ѝ не го погледнаха на тръгване, не се усмихнаха. И затова той крачеше бързо, неспокойно изъ снѣга. Задъханъ отъ умора, той потегли дебелилото вжже. Камбаната се залюлѣ. Звучитѣ се разсипаха като сребърни пари въ нощта, потънаха, удавиха се въ мълчанието ѝ. Старецътъ затрепера. Ржката му трепна и отмѣри три откжслечни удари въ тихата нощъ. Въ сърдцето му единъ гласъ запита:

— А за мене, дѣдко, ще обадишъ ли на дѣда Господа?

Той изпусна вжжето отъ мжка и съ сетни сили заслиза на

долу изъ стълбитѣ. Студътъ го посрещна, проврѣ прѣсти подъ скжсания му кожухъ и стисна сърдцето му. Въ кжщи той завари голѣмитѣ очи на Линка заклопени и две мокри следи още не засѣхнали подъ тѣхъ. Той дълго стоя до мъртвото дете. Очитѣ му плачеха. Плачеше и сърдцето му. До прозореца самотна, съ натежали отъ снѣгъ клони стоеше бѣлата брѣза. Той обърна очи къмъ нея. Тя му кимна съ едно клонче, като мъничка детска ржчица. Той свали калпака си, колѣнички и се прекръсти. Отвѣнъ надникна ясната коледна нощъ, застоя се загледана, отрони две златни сълзи отъ очитѣ си, после хукна нататъкъ задъ баира. Когато студеното утро дойде, стариятъ звънаръ бѣше съ всемъ самъ, само съ мжката си, като бѣлата брѣза.

И ето: години наредъ той все дърпа вжжето на църковната камбана. Въ сърдцето му свѣтятъ две очи и пѣе едно игриво детско гласче. Той го чува въ всѣки камбаненъ звукъ. Радва му се. Очитѣ му струятъ сълзи отъ радостъ, а треперащитѣ старчешки ржце теглятъ вжжето и звѣнятъ, звѣнятъ . . .

Цонка Сл. Николова

